

JÁNOSHALMI HARANGOK

A SZENT ANNA
EGYHÁZKÖZSÉG
KIADVÁNYA

XII. ÉVF. 1. SZÁM

2009.

NAGYBÖJT

www.szentanna.org

Túrmezei Erzsébet

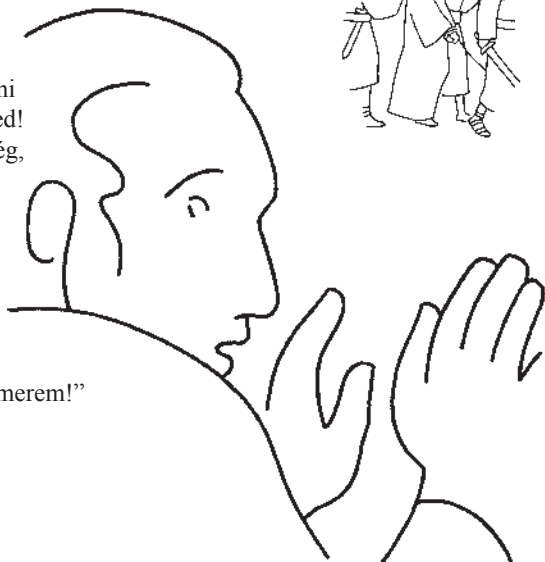
Meddig?

Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
S olyan kevés a csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de elkísér egész a Golgotáig.

Mert olyan könnyű azt komondani
egy izzó percben: Meghalok Veled!
De annyi minden visszahúzna még,
ha ránk borul a szörnyű éjszaka,
ha megérint a fagyos lehetet.

Hamu alól az életösztön is
felparázslík: Ó, ily hirtelen?
Egy percre szép lesz a világ,
átólél minden színe, illata!
...S már el is hangzott a „Nem ismerem!”

Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
Ó, bár lehetnék csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de hű marad egész a Golgotáig!

Túrmezei Erzsébet

A végigcsókolt Biblia

Sok porosodó, drága biblia,
ha kinyitását mindhiába várja,
lenne nagyörömet
távoli vak testvérünk bibliája.

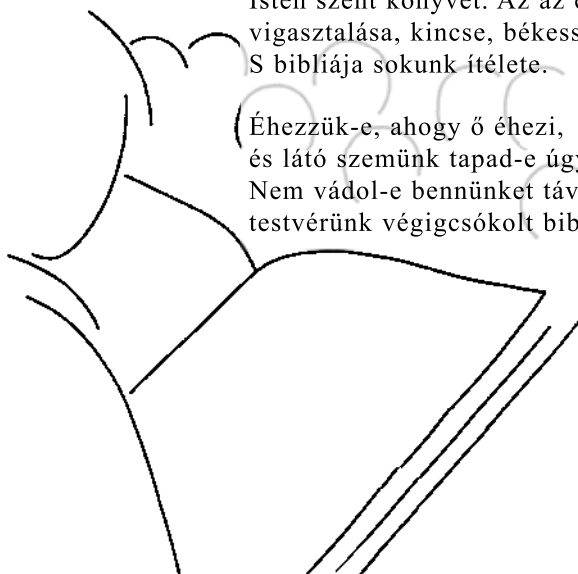
Elveszítette mindkét karját,
részakadt a vakság éjjele.
De felragyogott néki Krisztus,
és az élete fénnel lett tele.

Szomjazott az ige kristályvizére.
Hogyan is olvashatna bibliát?
Keze sincsen, hogy betűit tapints,
és nem betűzheti, mint aki lát!

Mégis bibliát olvas!
Előtte vakírásos bibliája.
Nyelvével tapintja ki betűit,
s lelke az ige mélységeit járja.

Így csókolta előlről-végig többször
Isten szent könyvét. Az az élete,
vigasztalása, kincse, békessége!
S bibliája sokunk ítélete.

(Éhezzük-e, ahogy ő éhezi,
és látó szemünk tapad-e úgy rája?
Nem vádol-e bennünket távoli
testvérünk végigcsókolt bibliája?!

„Hitük láttára...”

(Mk 2,5)

A kereszténységnek a legbenső mivoltához tartozik a hit az imában, méghozzá a közbenjáró imában. Jézus maga biztat bennünket, hogy ne nyugodjunk bele a körülöttünk levő dolgok menetébe, hanem imánkkal lázadjunk fel a fizikai okság kegyetlen és vak láncolatába befogott valóságokkal szemben. És arra biztat, hogy merjük kérni az Istentől az utunkban levő hegy elmozdítását is, vagy a lehetőségeinket gátló fa tengerbe süllyesztését is. És azt ígéri, hogy mákszemnyi vagy mustármagnyi hitünkre is elmozdulnak utunkból a gátak. (Mt 17,19; Lk 17,6)

És merte ezt kimondani akkor is, amikor az ő életében nem mozdultak meg a hegyek és nem süllyedtek tengerbe a fák. Pedig volt elég hegynyi akadály messiási útján és sok terebélyes fányi nehézség mutatkozott a lelkek megszentelésében. Azt is tudja, hogy lesz idő, amikor majd fájdalmasan kell felkiáltania: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem!” Mégis biztat és bátorít szóval is, és most ezzel a csodával is, hogy ne rendüljünk meg ebben a tőle kölcsönvett hitben.

Hitük láttára – mondja az evangélium. Nem az inaszakadtról mondja ezt. Nem a béna hitét látta Jézus. Máskor nyíltan megköveteli a hitet, vagy „hited szerint legyen neked” – mondja a betegnek. Itt azonban azoknak a hitéről van szó, akik a bénát vitték. Apjuk volt, vagy jóbarátjuk a béna, nem tudjuk. A beteg kérte vagy biztatta

őket, hogy Jézusnál keressenek számára gyógyulást? Minderről nem szól az evangélium. Pedig rendszerint kitérnek erre a szentírók. És a dolog természete is ezt hozná magával. De itt erről nem esik szó. Szó esik azonban arról, amit a béna egyáltalán nem tudott megtenni: a tetőbontás-

ról. Hogy ez milyen mérvű volt, arról vitázhatnak a tudósok, de tény, hogy a hordágyon fel kellett emelni a menyhígyet, és onnantól kellett bocsátani a bénát, mert a tömegtől nem tudtak Jézushoz férni, aki a házban volt. Szívtelen volt ez a tömeg, vagy maga is betegek közül alakult és gyógyulást

kerestek? Ezt sem tudjuk, de tény, hogy lehetetlenné tette a Jézushoz való jutást. Ezek hite azonban lehetetlent nem ismert. És ezt jutalmazza meg Jézus.

Nekünk is vannak bénáink. Környezetünk tele lehet lelki sérültekkel, akikben megállt a hit és megbénult a vallásosság. És úgy sűrűsödnek a dolgok, gondok, életkörülmények, hogy nem lehet őket egyenes úton Jézushoz vezetni. Képtelenek a hitre. Itt kell résen lennie a hívő embernek. És a lehetetlennel is szembe kell szállnia, hogy imájában Jézus elé kerüljön az, akinek gyógyulását csak Jézus adhatja meg.

Lehet, hogy nem ugrik talpra mindjárt, csak sokára, vagy sohasem. De mi nyugodtak lehetünk, hogy a legjobb kézbe tettük sorsát. Az Istenébe.

Belon Gellért

Költségvetés

Barátaim nagyon jól tudják rólam, menyire idegen tőlem az adminisztráció. Megcsinálom azt, amit muszáj – ha fogcsikorgatva is – de rémálmain vannak az iktatószámoktól és remegni kezdek a kiszolgáltatottságtól, ha butábbnál butább hivatalnokok nagyképűen „oktatnak” egy ócska íróasztal mögül.

Csinálom a jövő évi költségvetést. Unalmas munka, mégis megteszem, mert szolgáltatnak tartom és a szolgáltat nemcsak abból áll, amihez kedvem van.

De amíg számokkal babrál a kezem, az agyam és a szívem egészen másutt jár...

Arra gondolkok: csinált-e

valaha Jézus költségvetést? Volt-e hivatala? Kitől kért engedélyt ha Galileából Júdeába távozott szolgáltatásra, s kapott-e valakitől felmentést, hogy a szamariai asszonyokkal is szóba állhasson? Miközben gondolatban a Názáretinél időzöm, kezem a „bevétel és kiadás” rovatokat egyezteti.

Az ember költségvetése

szigorúan anyagi jellegű számítgatás. Ebben az igyekezetben nincs helye a „lelkizésnek”. A parlamenttől kezdve az egyházakig, a termelőségig, a családi költségvetésig mindig csak azt kérdezzük: kijöhetünk-e abból az összegből, amire jövőre számíthatunk.

Ha az értelmező szótár pontosságához ragaszkodunk, akkor a költségvetés: „bevételek és kiadások meghatározott időre szóló, illetve valamely termék előállításával kapcsolatos tervezete.”

Az ember életét felemésztí az anyagi érdekelttség. Az ember vergődik a pénz rémuralma alatt. Nagyon kevesen értik

meg Gárdonyi Géza üzenetét, hogy „a pénz az okos embernek zsebben ülő szolga, de a balgának zsebben ülő úr”.

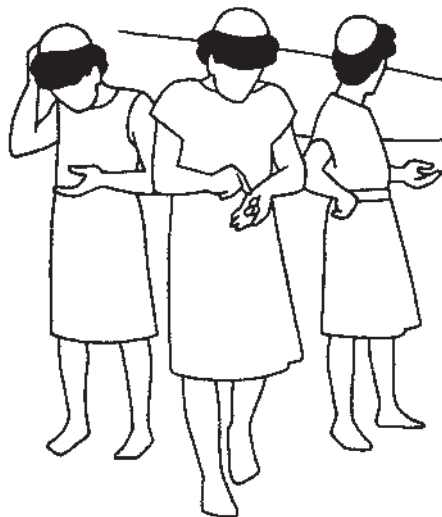
Évről évre „vetik” az emberek a költséget. Van úgy, hogy „kikel” az elültetett pénz és szaporodik, van úgy, hogy belerohad a földbe és senki se látja hasznát, mert még trágyának se jó.

Jjesztő tapasztala-

lat, hogy az emberek gondolkodásában a pénz áll a fontossági sorrend élén. A „disznófejű” Nagyúr, az aranyon ülő szörnyeteg vigyorog most is az emberiségre. Szegények álmát piszkítva kelletti magát. Gazdagok vágya tüzére öntölthatatlan olajat, és akit csak tud, rabszolgáorba süllyeszt. Családokat tesz tönkre, eszméket és becsületet mocskol, miközben mint örült ragadozó cipeli áldozatát a halál zsákutcájába.

Az emberek beleroskadnak a „mindig többet” akarás hajszájába és elfelejtik, hogy ez a többre vágyás nem az anyagnak szól. Nem hiszik el, hogy az ember nem a dagadt pénztárcától lehet boldog.

Az ember költségvetése: materialista

költségvetés. Szigorúan anyagiakban mérhető labdajáték a pénz pingpongasztala körül... Reszketve nézem, hogy a keresztények is bedőlnek ennek az embertelen játéknak. Jézustól egészen mást tanulunk!

Jézus „költségvetése”

következetesen a szellemi energiák „fölmérése”, törekvéseiben mindig a lélek kap zöld utat, mert ő az embert akarja megmenteni és nem a kasszát. Amíg az úgynevezett emberi számítógatásokból legtöbbször kimarad az ember, addig Jézus számításában mindig az ember az első. Jézus azért jött, hogy életünk legyen és az bőségben legyen, még akkor is, ha ő emiatt elveszíti életét.

Mi folyást azt szeretnénk, hogy életünkben anyagi bőség, azaz „jólét” legyen. Jézus szótárában ennek a jólétnek semmi köze a földi kincshez. Sőt! Figyelmeztet a kincsgyűjtés hiábavalóságára. Mi állandóan oltogatjuk a remény és a lelkesedés tüzeit – langyosak vagyunk -, Jézus azonban azért hozza a „tüzet”, hogy égjen. Mi eddel után szaladgálunk, s jobbra akkor jut eszünkbe az Isten, ha az eledellel kapcsolatban valami baj van. Jézus eledele az, hogy teljesíti az Atya akaratát.

Mi tönkremegyünk nagy akarásaink hétköznapi zúzdájában. Jézus figyelmeztet, hogy az élet több az eledelnél, a test több a

ruházatnál, s önző törekvéseink helyett az Atya szeretetéhez kellene ragaszkodnunk.

Mi állandóan a hatalommal kacérokodunk, Jézus szerint viszont, aki nagyobb akar lenni, az legyen szolgál, hiszen az Emberfia is szolgálni jött.

Mi odavagyunk az életünkért. Sokszor kimerülünk önmagunk „megmentésében”, mindig magunkkal foglalkozunk, s ha lehetne, kozmetikushoz vinnénk a lelkünket is, hogy szép legyen. Jézus azt állítja, hogy éppen ilyenkor veszítjük el magunkat, mert csak a másoknak odaadott életünk, az evangéliumért elveszített létünk a megnyert élet.

A gazdag ember csűröket épít, raktárait szaporítja, s amint azt hiszi, hogy berendezkedett ebben

a világban, máris számon kéri a lelkét... „Így jár, aki kincset gyűjt magának, ahelyett, hogy Istenben gazdagodnék.” (Lk 12,21)

Jézus költségvetése mindenben „kineveti” és felülmúlja a miénket. Ő kol-dusokat hív lakomájára és megmossa tanítvá-

nyai lábát, nála az uralkodás szolgálatot jelent, és az Ő értékrendjében az elsőből lesznek az utolsók, s az utolsókból az első.

Az üzletemberek sohasem fogják megismerni Jézust, hacsak nem válnak Zakeussá! Az emberi költségvetések precíz hivatalkai nem érzik azt a világot, azt a boldogságot, amit Jézus kínál. Pedig kereszténynek lenni annyit jelent, mint elfogadni Jézus költségvetését!

Enzsöl Ellák

Búcsú Tajdina atyától

Tajdina atya a szeptemberi tanévnyitón volt utoljára közöttünk Jánoshalmán, amikor döbbenet tapasztaltuk, hogy mennyire megváltozott, hirtelen nagyon leromlott. Sejtettük, hogy nagy baj lehet, és nem csak a szíve. Néhány hét múlva egy rosszulléte utáni vizsgálat megállapította, hogy gyógyíthatatlan betegség támadta meg. Tudtuk, hogy a gyilkos kór kiszámíthatatlan, mégsem gondoltuk, hogy ilyen gyorsan legyőzi.

Tajdina atya 47 évi papi szolgálatából 13 évet munkálkodott Jánoshalmán. Igazi pap volt.

Bízott a Gondviselésben, hitt az ima erejében.

Sokat és sokszor imádkozott. Nem csak a szokásos alkalmakkor, hanem vezetés közben is. Egyedül is, a vele utazókkal közösen is elmondta a Rózsafüzért. Déli harangszókor akármilyen fontos tárgyalása volt, azt megszakította és elimádkozta az Úr angyalát.

Nagyon tájékozott volt nemcsak a hitbéli dolgokban, de a gazdaságban és a politikában is. Sokat olvasott, komoly könyvtára volt. Ha váratlanul kérték felszólalásra,

nagyon jól tudott rögtönözni.

Sokszor hívták lelkigyakorlatok vezetésére, főleg egyházi gimnáziumokba, szívesen hallgatták elmélkedéseit.

Szerette a békességet, vállalta az emberek közti konfliktusok oldását. Szociálisan nagyon érzékeny volt, a szegények megsegítésére Máltais csoportot hozott létre, amelyben ő is aktívan tevékenykedett. Sok külföldi adományt szerzett és sok adományt juttatott el a határon kívülre.

Szívügye volt az ifjúság jövője, sokat fáradzott a hitoktatás ügyéért.

Munkásságának látható alkotásai vannak Jánoshalmán. A zárda, a hittantermek, a kápolna, melyek építésébe úgy fogott, hogy 100.000Ft állt rendelkezésére. Sokszor elmesélte, hogy mikor számlákat kellett fizetni, ha az utolsó pillanatban is, de mindig érkezett valahonnan pénz.

Egy újságírónak arra a kérdésére, hogy mit tart pályája legnagyobb sikerének, azt válaszolta, hogy az egyik Baján a hitoktatóképző alapítása, a másik pedig a jánoshalmi Szent Anna Katolikus Általános Iskola megteremtése. Ez utóbbi létrehozása hatalmas küzdelmek közepette történt, nem sajnálta sem az időt, sem a fáradságot, hogy szilárd alapokat rakjon le. Az iskolában a hittant csak ő tanította, szinte minden nap jelen volt, szívesen tartózkodott ott. Nagyon szigorú volt a pedagógusokhoz, megkövetelte a pontos munkát és a keresztény életvitelt.

Szabadságát a nyári iskolai táborban töltötte. A kis egyszemélyes sátrában külön lakosztályt alakított ki magának és vezette a tábori lelki programokat. Ezekben a napokban saját elmondása szerint mindig nagyon feltöltődött.

Az iskola alapítása mellett egy óvodai tagintézményt is átszervezett egyházi fenntartásúvá.

Tajdina atya elvégezte a rá bízott feladatokat, a jó Isten megához szólította. De itt hagyta névjegyét a lelkekben, a szívekben, a katolikus óvoda és iskola létrehozásában, a templom tetőszerkezetének felújításában, a zárda, a hittantermek, a kápolna felépítésében, a templom belső felújításának elkezdésében, a Máltai és KÉSZ csoport megalakításában.

Bár elment, mégis hisszük, hogy eztán sem hagy magunkra, sok kegyelmet esz-

közöl ki számunkra Mennyei Atyánknál. Temetésén láhattuk, mennyien szerették, tisztelték, nem csak a hívek, hanem pap testvérei is. Több, mint kétezen kísértük megrendülve utolsó útján.

Azzal az ószövetségi idézettel köszönünk el Tőle, amellyel a temetésén a református lelkész is búcsúzott:

„Az igazak emléke áldott!”

Kiss Györgyné

Ami a legfontosabb a harmadik évezred egyháza számára

Mi a legfontosabb? A megbocsátást szeretném kiemelni: megbocsátani, és bocsánatot nyerni.

A Feltámadt Krisztus első igehirdetése is a megbocsátáshoz kötődött: "Vegyétek a Szentlelket, mindaz akinek megbocsátotok bocsánatot nyer". Ez a feltámadás üzenete. Nem csupán a bűnök eltörlésének eszköze, hanem Isten teremtő és felfrissítő szeretetének is jele, mely megújítja életünket.

Amikor Albániába mentem, hogy meglátogassam azokat a rendtársakat, akik a koszovói menekültek megsegítésén fáradoztak, ők elbeszéltek nekem, hogy a menekülttáborok nemcsak a nyomorúság, hanem a megújult élet kibontakozásának helyei is. Három vallás találkozik a Balkánon: a katolicizmus, az ortodoxia és az iszlám. E vallások hívei az évszázadok során, gyakran változó szövetségekben küzdöttek egymás ellen. A menekülttáborokban a kiengesztelődés uralkodik, ami felér egy csodával. Az ott élők osztoznak egymás fájdalmában, és együtt imádkoznak. A Tirana külvárosában élő domonkos közösség három menekült családot fogadott be, kettő közülük katolikus, egy pedig muzulmán. Közösen étkeznek és mossák egymás szennyesét. Még együtt nevetni is megtanultak. A megbocsátás igazi ereje nem egyszerűen abban áll, hogy fátylat terít a múltra, hanem, hogy képes megújítani az egyén életét.

Jézus a Szentlelkét rálehelte a tanítványokra, és a megbocsátás hatalmát adja nekik. Ugyanaz a kifejezés szerepel itt, mint a Teremtés könyvében, amikor Isten lelkét lehelte Ádámba, hogy életet adjon neki. Amikor megbocsátunk, részesülünk

Isten teremtő hatalmában, mivel új életet adunk egymásnak. Isten a mi együttműködésünkre is számít, hogy megvalósuljon a jóság és az igazságosság világa, ahol minden embernek megvan a maga méltósága. A megbocsátás azon eszközök egyike, amelyek lehetővé teszik, hogy Isten teremtő művével együttműködjünk. A megbocsátással kölcsönösen életet adunk.

Olykor a legnehezebb nem is annyira másnak, mint önmagunknak megbocsátani. Vannak pillanatok, amikor mint ha minden lehetőség bezárult volna, az életünk megreked egy holtponton. Úgy érezzük, tévedéseink börtönéből nem tudunk kilépni. De ha meg tudunk bocsátani önmagunknak, rájövünk arra, hogy szabadok vagyunk. Szabadok, hogy olyanok legyünk, amilyennek Isten akart bennünket. Képesek vagyunk rá, hogy megvizsgáljuk hibáinkat és megtaláljuk azok helyét Istenhez vezető utunkon.

A XVIII. században élt egy híres japán művész, Hokusai volt a neve. Megfestette egy vázára a japánok szent hegyének, a Fudzsjámának csodálatos képét. Egy napon valaki leejtette a vázát! A művész nagy türelemmel egybeillesztette a darabokat. És, hogy soha el ne felejtse azt az eseményt, amely törést hozott a váza életében, minden illesztési pontot átfestett arany színnel. A váza még szebb lett, mint azelőtt volt. Egy barátom Istennek az életünkben működő kegyelméhez hasonlította ezt a történetet. Erőfeszítések, bukások, sebek szövik át éltünket. Isten megbocsátása megújítja és ragyogó széppé alakítja életünket, a váza megújult szépségéhez hasonlóan.

*Timothy Radcliffe
domonkos szerzetes*

Kedves Újságolvasók! Nem tudjuk függetleníteni magunkat az országban uralkodó közéleti vitáktól, a világban uralkodó gazdasági válságtól, mert a saját bőrünkön érezzük, mert nap mint nap tapasztaljuk. Azért ragadtam tollat, mert fontosnak tartom tájékoztatni Önöket, azokról a tényezőkről, amelyek ebben a helyzetben meghatározzák képviselői munkánkat, befolyásolják a döntéseinket.

Tényszerűen kell megállapítanom, hogy ebben a képviselői ciklusban végletes szélsőségekkel állunk szemben.

Az egyik oldalon bizakodva vesszük tudomásul, hogy pályázatok, fejlesztési lehetőségek állnak előttünk. A másik oldalon kényszeredetten azt tapasztaljuk, hogy az önkormányzat egyre súlyosbodó pénzügyi nehézségekkel küzd a feladatainak ellátása területén. A két oldal pénzügyileg nem kezelhető együtt. Hiába hagyánk el egy fejlesztést, attól nem maradna több pénz az intézmények működtetésére.

A pályázatokban szép eredményeket értünk el. (Szennyvízberuházás, egészségügyi centrum, városközpont integrált felújítása, szociális szféra pályázatai) A lehetőségeket a két és fél év alatt kihasználtuk, úgy értékelem, megtettük, amit meg kellett tenni.

Egyes pályázatoknál már problémaként vetődik fel. Nincs lehetőség a térség gazdasági erejének növelésére irányuló törekvéseinket megvalósítani, mert vagy nincsenek ilyen pályázatok, vagy nem tudjuk kihasználni, a kiírás feltételrendszere miatt. (önrész mértéke, vagy azért, mert a finanszírozási körülmények és feltételek likviditási problémát okoznak)

Pedig, látjuk, hogy a gazdaság megerősítése is annyira fontos, mint a már elnyert pályázatokban foglalt célkitűzések. Tudjuk, hogy meg kell erősíteni a vállalkozásainkat, a meglévő családi gazdaságokat, újabbak megtelepedését kellene segíteni. Előtérbe kell helyezni a helyi termékek termelési feltételeinek javítását, felvevő piacainak kialakítását, a meglévők bővítését. Ha erre nem kapunk lehetőséget, még tovább romlik a helyi gazdaság helyzete. Ez ország-szerte probléma. Tudatában vagyunk annak, hogy az önkormányzat pályázati sikerei mellett ugyanolyan szűkségnyert térségünk gazdasági helyzetének javítása. A 2008 ősztől tartó válság nehezíti az erre irányuló törekvéseinket.

Tényként kell megállapítani, hogy 2006 óta eddig nem érvényesült a vidék megerősítésére, gazdasági potenciáljának növelésére irányuló kormány szándék, mert növekszik a munkanélküliség, mélyülnek a szociális problémák, folyamatosan mennek tönkre a vállalkozások a környékünkön.

Ezen felül nagy probléma, hogy az állami normatívák évről – évre csökkennek. A csökkenéssel párhuzamosan az infláció és a kiadási tételek növekednek, ezzel kell az önkormányzatnak szembenézni.

Tény, hogy a kormány arra törekszik szorítani az önkormányzatokat, hogy csak az államilag kötelező feladataikat lássák el, de az állami normatíva ezt sem fedezi. Ebben a kérdésben határozottan azon a véleményen vagyok, hogy lehet egy feladatra kimondani, hogy nem kötelező, de települési szinten - számunkra - kötelező érvényű gondoskodni, az egyre nehezebb körülmények között is, az itt élőkről, a gyermekeinkről, akik a város jövőjét építik, vagy az időseinkről, akik bennünket felneveltek.

A kormány által elfogadott költségvetés újabb elvonásokat tartalmaz, ez pedig a településeknek újabb nehéz évet jelent, még inkább növekvő munkanélküliséget, egyre súlyosabb szociális problémákat.

Ilyen körülmények között józan gondolkodásra van szükség, úgy fogalmazok, felelős polgári magatartásra, mint a képviselők, mint az intézményvezetők, mint az állampolgárok részéről. A város költségvetésének tárgyalásakor az volt a benyomásom, hogy a Képviselő-testület tagjai felelős gondolkodással álltak hozzá a rendelet megalkotásához. Még ebben a nehéz helyzetben sem volt elsődleges cél a feladatok elhagyása, az intézmény bezárás. Azonban nem lehet prognosztizálni azt a helyzetet, ha az állam az év folyamán újabb megszorító intézkedéseket léptet életbe.

Lehetetlen elkerülni az újabb megszorításokat az önkormányzatnak, ugyanúgy, mint más településeknek, cégeknek, vállalatoknak, családi vállalkozásoknak. Ennek ellenére nyilvánvaló, hogy nem adhatjuk fel, megoldást kell keresni. Ezért ebben az évben a város bevételeinek növelése kiemelten fontos helyre került a Képviselő-testület terveiben.

Minden erőnkkel segíteni akarunk magunkon, és bizakodunk...

Czeller Zoltán polgármester

Karácsonyi készülődés

Karácsonyi hangverseny

Szegények ebédje

Magányosok karácsonya

Együtt ünnepeltünk

A pásztorok nyomában

20 éves a Magyar Máltai Szeretetszolgálat

Az egységért imdákoztunk

Don Bosco napja

Egy disznóvágás képei

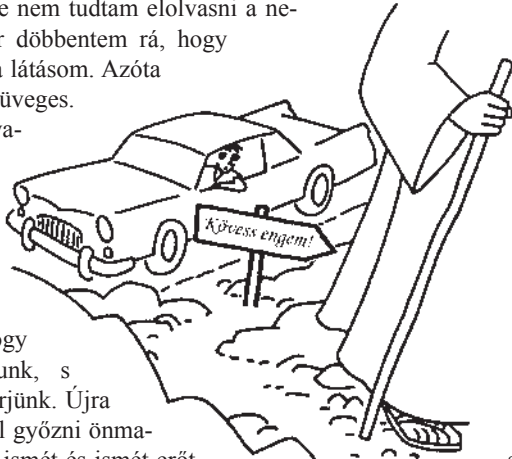

Útjelző táblák

Jó húsz évvel ezelőtt, idegenben, egy nagyvárosban, térképpel a kezemben ke-
restem az utcát, ahová mennem kellett.
Este volt, városi fények égtek, hideg volt,
a térképen csak nem igazodtam el: láttam
az utcákat, de nem tudtam elolvasni a ne-
vüket. Akkor döbbsentem rá, hogy
megromlott a látásom. Azóta
vagyok szemüveges.

Úton va-
g y u n k
mindannyi-
an. Keres-
sük a célt,
erő f e s z í-
téseket te-
szünk, hogy
tovább jussunk, s
hogy célba érjünk. Újra
és újra le kell győzni önma-
gunkat, mert ismét és ismét erőt
vesz rajtunk a tehetetlenség. A célt
nem látjuk, megyünk, de úgy érezzük sok-
szor, hogy nem haladunk. Legyőzni önma-
gunk tehetetlenségeit nem is olyan egyszé-
rű.

jelzéseket, bátran rájuk hagyatkozni: min-
den úton lévő bevált gyakorlata ez. Sok-
szor van, hogy irányt kell változtatni, mert
nem mindig az egyenes vezet a célba.

Olyanoktól tudom, akik maguk látták,
ők mesélték: 1968-ban,
augusztus második fe-
lében az akkori Cseh-
szlovákiában diktatúrától akartak szabadulni
emberek. A Nagy Test-
vér érdekei ellen volt
ez. Csapatokat, gépkoc-
sizókat, páncélosokat
vezényelték át, hogy
elfojtsák a fölkelést. A
szabadságukért harco-
lók egy ideig meg tud-
ták torpantani az oda
vezényelt katonai egy-
ségeket. Nem kellett
más, csak annyi, hogy ösz-
szecszerélték az útjelző táblákat. Ami addig
Pozsonyt mutatta, azt Kassa felé fordítot-
ták, ami Érsekújvárt, azt Komárom felé,
ami Kassára, azt megint másfelé. Áttekint-
hetetlenné vált a világ.

Egyértelmű jelekre van szükség az úton.
A felnövekvő embernek különösen is. Tud-
nia kell, kiben bízhat meg, s akiben meg-
bíz, az biztos irányt kell hogy mutasson.
Mert tájékozódni ebben a zürzavarban,
amelyben élünk, senkinek sem könnyű.
Sokszor magunktól nem látjuk a térkép jel-
zéseit. És sokszor megbízhatatlanok az út-
jelző táblák is.

Próbáljunk meg egyértelműen, biztonsá-
got sugározva élni!

Hogy hozzánk igazodhassanak, nekünk
is biztonságot kell találnunk. Hol találnánk
meg másutt, mint annál, aki maga az Út, az
Igazság és az Élet?!

*Korzenszky Richárd OSB
Üzenőfüzet című könyvéből*

Aki sze-
ret erdőt jár-
ni, tudja, mi-
lyen fontosak
a jelzések. A
jelzett útról
letérni koc-
kázatos. A ki-
taposott út,
amin már jár-
tak előttünk,
mindig biz-
tosabb. S aki
ráhagyatkozik
a jelzésekre,
hamarabb cél-
ba ér.

Ismerni a

**JÁNOSHALMI
HARANGOK**

A Szent Anna Egyházközség
kiadványa

Internetes elérhetőségünk:
szentanna.org

A Szerkesztői bizottság címe:
Jánoshalma, Béke tér 11.

email: jharangok@gmail.com
stanna@ancl.hu

Kiadja:
A Szent Anna Egyházközség
Plébánia Hivatala

Felelős kiadó:
Rónaszéki Gábor

Felelős szerkesztő:
Blázsik Sándor

Szedés-tördelés: ZSIKOR Bt.

Nyomda:
Kópia Kft. Kiskunhalas

Megjelenik: két havonta